

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyň: **a) LONDA spol. s r. o.**, se sídlem Křemencova 4, Praha 1, zast. JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem, se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, **b) EVROPA 2, spol. s r.o.**, **c) Frekvence 1, a.s.**, žalobkyně b) a c) se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem, se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. 2011/938/zab, č. j. STR/2183/2012, za účasti osoby zúčastněné na řízení: BROADCAST MEDIA, s.r.o., se sídlem Říčanská 2399/3, Praha 10, zast. JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem, se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované a o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 6 A 105/2012 – 59, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. 2011/938/zab, č. j. STR/2183/2012, žalovaná udělila osobě zúčastněné na řízení jako provozovateli souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Radio Beat (licence Ru/138/01), spočívající ve změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, s přidělením kmitočtu Rosice 91,4 MHz/100 W, souřadnice WGS 84: 16 25 50/49 11 36; žalovaná vyhodnotila soubor technických parametrů Rosice 91,4 MHz/100 W (vysíláním zásobeno 75 909 obyvatel) na základě ústního odborného vyjádření znalce jako nedostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem licenčního řízení. Souhlas byl udělen vzhledem k uvedenému, stejně jako vzhledem ke skutečnosti, že požadovanou změnu lze vyhodnotit jako změnu v intencích původně udělené licence, a po provedení vyhodnocení základních kritérií podle § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobkyně bránily žalobou ze dne 20. 7. 2012, ve které navrhly, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a současně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení.

[3] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 10. 2012, č. j. 6 A 105/2012 – 59, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení.

[4] Proti rozsudku městského soudu se osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 13. 12. 2012, podanou u Městského soudu v Praze a dne 21. 12. 2012 doručenou Nejvyššímu správnímu soudu, ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila tak, že stěžovatelce (a vlastníkově jejího jediného společníka jako zahraničnímu investorovi) vznikly v souvislosti s realizací městským soudem zrušeného rozhodnutí žalované ke dni 14. 11. 2012 náklady ve výši 443 676,69 Kč, přičemž další náklady jí dále vznikají; žalobkyním přiznáním odkladného účinku žádná újma nevznikne.

[5] Proti rozsudku městského soudu se bránila rovněž žalovaná kasační stížností ze dne 17. 12. 2012, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 2. 2013, ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobkyně a) ve vyjádření ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 22. 1. 2013 navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení zamítl jako nedůvodnou a současně žalobkyni a) přiznal náhradu nákladů řízení. K návrhu na přiznání odkladného účinku se žalobkyně a) vyjádřila tak, že s ním rozhodně nesouhlasí. Není podle ní pravda, že by přiznáním odkladného účinku nevznikla jiným osobám újma. Příjmy provozovatelů vysílání totiž závisejí zejména na výnosech z reklamních sdělení, které jsou přímo úměrné podílu jednotlivých provozovatelů na rozhlasovém trhu. Pokud by bylo stěžovatelce umožněno vysílat na kmitočtu, který jí byl i podle názoru městského soudu přidělen protizákonně, vznikla by žalobkyni a) i ostatním provozovatelům újma spočívající v nižším příjmu z reklamy.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Podle § 107 s. ř. s. *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[9] Z citovaných ustanovení vyplývá, že kasační stížnost ze zákona nemá odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky a po vyjádření žalobkyň

pokračování

a žalované usnesením přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku městského soudu znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatelky jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí. Stěžovatelka, která přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na ní, aby konkretizovala a doložila (prokázala), jakou konkrétní újmu by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly.

[10] Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované, jímž byl stěžovatelce udělen souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Radio Beat, spočívající ve změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, s přidělením kmitočtu Rosice 91,4 MHz/100 W.

[11] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí, které bylo napadeným rozsudkem městského soudu zrušeno, a stěžovatelkou tvrzeného důvodu pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozhodnutí pro ni neznamenaají újmu, která je způsobilá k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pokud totiž stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku své kasační stížnosti odůvodnila toliko tak, že jí, jakož i vlastníkovu jejího jediného společníka jako zahraničnímu investorovi vznikly v souvislosti s realizací městským soudem zrušeného rozhodnutí žalované ke dni 14. 11. 2012 náklady ve výši 443 676,69 Kč, přičemž další náklady jí dále vznikají, pak takový důvod neosvědčuje, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Stěžovatelka přitom netvrdila ani nedoložila žádné další relevantní skutečnosti pro posouzení svého návrhu, tedy např. do jaké míry bylo rozhodnutí žalované v mezidobí do zrušení městským soudem již realizováno, v jakém stádiu byly přípravy vysílání, popř. zda vysílání již bylo zahájeno, zda o přidělení kmitočtu usilují i jiní provozovatelé apod.

[12] Vyčíslení nákladů provedené stěžovatelkou pak zejména žádným způsobem nepostihuje, jaké náklady jsou spojeny právě s napadeným rozsudkem městského soudu, resp. jaké konkrétní náklady by stěžovatelce vznikly v důsledku výkonu či jiných právních následků zrušujícího rozsudku městského soudu po dobu řízení před Nejvyšším správním soudem, tedy do vydání rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatelky. Stěžovatelka vyčísnila pouze celkové dosavadní náklady spojené s realizací rozhodnutí žalované, které bylo napadeným rozsudkem městského soudu zrušeno. Takové tvrzení je však nedostačující a neumožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat stěžejní otázku, tedy újmu, kterou by pro stěžovatelku znamenaly výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku městského soudu i s ohledem na dobu řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti tomuto rozsudku. Z přehledu vynaložených nákladů stěžovatelky, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen současně s kasační stížností, je zjevné, že většina zde

vyčíslených nákladů je spojena s realizací rozhodnutí žalované a tyto náklady nebudou vynaloženy marně, ba naopak budou plně využity k realizaci podnikání stěžovatelky v případě, že stěžovatelka uspěje se svojí kasační stížností, jakož i pokud by jí byla licence pro vysílání v dané lokalitě udělena jiným způsobem, např. na základě nového rozhodnutí žalované. Součástí přehledu jsou totiž mimo jiné náklady na pořízení profesionálních VKV vysílačů a jejich příslušenství, anténního systému a kontejneru, jakož i kancelářského vybavení, náklady na technický support i náklady na telefonní hovory. Nelze pak ani tvrdit, že by právní následky napadeného rozsudku pro případ jeho zrušení Nejvyšším správním soudem mohly být již jen stěží odstraněny, popř. by mohly být zhojeny pouze při vynaložení značných nákladů. Stěžovatelce by v takovém případě nic nebránilo pokračovat v realizaci svého podnikatelského záměru, který byl v důsledku zrušení rozhodnutí žalované přerušen.

[13] Tvrzení stěžovatelky, že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku by pro ni znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, pak dále zpochybňuje i vyjádření žalobkyně a), na něž stěžovatelka žádným způsobem nereagovala, totiž že za situace, kdy by byl kasační stížnosti stěžovatelky přiznán odkladný účinek a tato by mohla pokračovat v realizaci žalobou napadeného rozhodnutí žalované, takový postup by vedl ke vzniku újmy ostatních provozovatelů rozhlasového vysílání, neboť jejich příjmy jsou do značné míry závislé na výnosech z reklamy; tyto jsou odvislé od podílu jednotlivých provozovatelů na rozhlasovém trhu, a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by proto podle názoru žalobkyně a) vedlo k újmě ostatních provozovatelů, spočívající v poklesu příjmů z reklamy.

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka odpovídajícím způsobem nedoložila, že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku městského soudu by pro ni znamenaly relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se již nezabýval posouzením navazujícího kritéria pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy zda by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť by to bylo nadbytečné.

[15] Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS, dostupné z: <www.nssoud.cz>).

[16] Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že se kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení nepřiznává odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2013

pokračování

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu